

Gammal poet skriver dikter
om döden.
Som om upptäckt först nu
vart livet bär hän.
Förvånat blinkar ögat mot det obevekliga.
Inte längre en lek med ord – nej,
en ordlös stund
när du slutför ditt sista poem.

Visitation Granhults g:a kyrka

”Den svarte bet sig vid min hjerta fast.”
Då flydde jag till Herrens helgedom
- men fann ock här ett rum av Djeflar fullt
målade på trät i prakt, i grönt och gull, med käften
röd och etter rann ur gapen sedan hundra år.
Vad hjälpte Prestens ord och Dufvan
ovanför hans huvud!
Jag plågades av ändlös sång, från käringar med
drakars
hals och gubbar liksom jag på gravens rand.
Endast en avdöd skogsmus under bänken
höll mitt hjärta vaket. Till sist var litanian slut.
Vi tågade som delinkventer ut.
Dock i församlingshemmet kändes själen mera fri.
- Guds ord är stort; men dess ljus upplyser våra
döda kroppar
först efter tal om ditt och datt och några
kaffekoppar.

Döden oundviklig
sig satt i min väg.
Grinar elakt,
vassa lien
lagd över knät.

Väjer icke denna gång.
Mig vill han se vika.

Tro icke Döden
- ej mild, men mager.
Nej, Han hugger
hungrigt med yxen.

Granskar noga
din plågas djup.

Granskog snötyngd
mil efter mil.
Sådan vägen är
upp till den gamles möte.

Tegnérsvit

© Ragnar Thoursies dödsbo

Flygfärdigt

En kråka flög
ur borrens vrå.

Den satt sig på
hans krumma tå.

Och kråkan satt på tallekvist.
- Vad detta liv är grått och trist!

Hon väntar, väntar tiden ut
på bleka gubbens slut.

Då vips hon sig begav
och skrattar på hans grav.

Afrodite

Född ur havets skum:
en vitnad strand, din höft,
som minnet väcker. Ej ord,
blott kroppens linje; tung av lust
är tanken som förgör. Mig
återstår blott denna stund:

en höft, som vänds emot mig;
en lust som väcks, en minnets linje,
en strand, som än består, och havets
bränning.

Bönen

Till vem kan jag tala?
Till dig, som icke är här
och dock närvarande.
Dig som utan att röra vid mig
fattar min hand.
Dig som leder mig
där ögat ej ser. Till dig

jag viskar i mörkret.

Sju rader, sällan mer.
Och ändå för mycket.

Så litet hans dagsverke,
och ändå ofantligt:

att finna
de sista
orden.